

279

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 grudnia 1956 r.

w sprawie świadczeń rentowych dla osób niesłusznie pozbawionych wolności.

Na podstawie art. 100 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1956 r. Nr 43, poz. 200), zwanego dalej „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Osobom, które po Wyzwoleniu zostały niesłusznie pozbawione wolności, przysługują w zakresie rent (zaopatrzeń) uprawnienia przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. 1. Osobom, które przed niesłusznym pozbawieniem ich wolności były pracownikami, uznaje się okresy niesłusznego pozbawienia wolności za okresy zatrudnienia (art. 7 ust. 1 dekretu).

2. Osobom, które przed niesłusznym pozbawieniem ich wolności nie były pracownikami i nie ukończyły 24 lat życia, uznaje się okresy niesłusznego pozbawienia wolności za okresy zatrudnienia (art. 7 ust. 1 dekretu), jeżeli w ciągu roku po odzyskaniu wolności podjęły zatrudnienie, a zatrudnienie to trwało co najmniej przez okres 6 miesięcy.

3. Osoby, o których mowa w ust. 1 i 2, mają prawo do renty inwalidzkiej bez względu na okres zatrudnienia, jeżeli stały się inwalidami w czasie niesłusznego pozbawienia ich wolności lub w ciągu 6 miesięcy po odzyskaniu wolności, a inwalidztwo ich pozostaje w związku z niesłusznym pozbawieniem wolności.

§ 3. Za okresy niesłusznego pozbawienia wolności w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się w szczególności okresy:

- 1) tymczasowego aresztowania, jeżeli nie nastąpiło skazanie, a oskarżony został uniewinniony lub postępowanie zostało umorzone z innej przyczyny aniżeli amnestia,
- 2) tymczasowego aresztowania, przekraczającego orzeczoną karę pozbawienia wolności
- 3) odbywania kary pozbawienia wolności, jeżeli na skutek wznowienia postępowania lub rewizji nadzwyczajnej za-

padł wyrok uniewinniający lub postępowanie umorzono z powodu okoliczności wyłączającej ściganie, pominięta w pierwotnym postępowaniu,

- 4) odbywania kary pozbawienia wolności, przekraczającej karę pozbawienia wolności orzeczoną w wyniku wznowienia postępowania lub rewizji nadzwyczajnej.

§ 4. Przy ocenie prawa do renty rodzinnej po osobach, o których mowa w § 2, zmarłych w czasie niesłusznego pozbawienia ich wolności, warunek zatrudnienia uważa się zawsze za spełniony.

§ 5. Podstawę wymiaru renty w przypadkach przewidzianych niniejszym rozporządzeniem ustala się w myśl ogólnie obowiązujących przepisów (art. 1 dekretu), z tym że na wnioszek zainteresowanego może być również przyjęty zarobek osiągnąony w czasie niesłusznego pozbawienia wolności.

§ 6. 1. Rencistom niesłusznie pozbawionym wolności wypłaca się renty (zaopatrzenia) za cały czas pozbawienia wolności. Jeżeli jednak w myśl przepisów obowiązujących dla danej renty (zaopatrzenia) prawo do renty (zaopatrzenia) ustало wcześniej, rentę (zaopatrzenie) wypłaca się do daty ustania prawa do renty (zaopatrzenia).

2. Jeżeli w czasie niesłusznego pozbawienia wolności renta (zaopatrzenie) była wypłacana w części, członkom rodziny wypłaca się w myśl ust. 1 pozostałą różnicę.

§ 7. W razie śmierci pracownika (rencisty) w czasie niesłusznego pozbawienia go wolności przyjmuje się, że pozostał członkowie rodziny byli na jego utrzymaniu, jeżeli w rozumieniu art. 45 dekretu byli na utrzymaniu pracownika przed niesłusznym pozbawieniem go wolności.

§ 8. 1. Niesłuszne pozbawienie wolności należy udowodnić dokumentami wydanymi przez władze prokuratorskie lub sądowe.

2. W każdym przypadku pozbawienia wolności w kraju władze sądowe lub prokuratorskie na żądanie organu przyznającego rentę udziela informacji, czy i przez jaki okres czasu trwało pozbawienie wolności, oraz wydadzą opinię, czy zachodzą przesłanki do uznania tego pozbawienia wolności za niesłuszne w rozumieniu § 3 niniejszego rozporządzenia.

3. Jeżeli niesłuszne pozbawienie wolności nie może być udowodnione w sposób podany w ust. 1 i 2, o uprawnieniach wynikających z niniejszego rozporządzenia decyduje Minister Pracy i Opieki Społecznej.

§ 9. Sprawy rozstrzygnięte dotychczas w sposób odmienny od przepisów niniejszego rozporządzenia podlegają ponownemu rozpatrzeniu na wniosek zainteresowanych osób.

§ 10. Jeżeli wniosek o przyznanie renty w myśl niniejszego rozporządzenia zostanie zgłoszony:

- 1) w ciągu 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia — rentę przyznaje się od dnia powstania prawa do renty, nie wcześniej jednak niż od dnia 1 lipca 1956 r.,
- 2) po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia — rentę przyznaje się od dnia powstania prawa do renty, lecz za okres nie dłuższy niż 3 miesiące wstecz od dnia zgłoszenia wniosku.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz